

(Kort bemærkning).

Kamal Qureshi (SF):

Jeg vil gerne lige bemærke, at jeg på ingen måde satte spørgsmålstegn ved parlamentarikeres frie ret til at vælge. Det, jeg bare bemærkede om kritikken af ordet mistænkeliggørelse, var, at det ikke er noget, hverken SF eller jeg selv har fundet på.

Jeg vil meget gerne sige, at jeg håber, ministeren også bemærkede, at jeg i min ordførertale henviste til en forventning om, at ministerens liberale menneskesyn også vil påvirke den videre politik.

Derfor vil jeg meget gerne spørge ministeren, om han virkelig følte sig stødt over mit billede af hajerne, men ikke følte sig stødt over sit støttepartis udsagn om at tillægge kristne vurderinger eller religiøse vurderinger og vurderinger efter, hvor i verden ansøgerne kom fra. Jeg vil meget gerne høre, om det ikke var noget, som ministeren også følte sig stødt over.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg giver integrationsministeren fuldstændig ret i, at man skal holde sine aftaler. Men det er ikke en aftale. Forholdet er jo, at indfødsretsloven er en lovgivning, og naturligvis kan et Folketing ikke binde et kommende Folketing vedrørende en ny lovgivning. Det svarer til, at et folkeskoleforlig skulle binde den efterfølgende regering til at lave fuldstændig samme lov. Det er temmelig meningsløst.

Kl. 11.20

Nu kan man så måske sige – selv om jeg vil protestere imod det – at det lovforslag, der faldt væk på grund af valget, bliver genfremsat, men i betragtning af at der skal være tre love om året, hvorfor i alverden får vi så de to sidste her før sommerferien? Hvorfor venter man ikke, så man er i overensstemmelse med det nye Folketing, og det vil sige med den folkevilje, der er kommet til udtryk?

Jeg synes, at det, der er realiteten her, faktisk er en ophævelse af folkestyrets grundlag, nemlig at det er folkets vilje, der skal bestemme lovgivningen. Jeg gør opmærksom på, at det kun er Venstre, på trods af at mange Venstrefolk jo er uenige, bl.a. fru Birthe Rønn Hornbech; De Konservative er ikke med i det forlig. Og jeg spørger: Hvorfor vil Venstre dog presse noget igennem, der både er en kastet handske til deres forligspartnere og til den danske befolkning?

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Tak for det. Fru Birthe Rønn Hornbech som ordfører.

Undskyld, integrationsministeren.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Jeg beklager; jeg er endnu ikke blevet tilstrækkelig repatrieret til Folketinget her, så jeg kender ikke dets procedurer.

Jeg vil gerne sige til hr. Kamal Qureshi, som spørger, om jeg ikke også blev stødt over noget, Dansk Folkeparti sagde, at for det første ved jeg ikke, om jeg blev stødt over ordet mistænkeliggørelse; jeg synes bare, det var en urimelig beskrivelse af mit forslag.

Nu bliver jeg så spurgt, om jeg ikke også var uenig i noget helt andet. Jo, jeg var da uenig i noget af det, som hr. Søren Krarup sagde. På den anden side var der jo et vist hold i den historiske redegørelse. Det kan jo ikke bestrides, at da indfødsretsloven blev gennemført i 1776 under Ove Høegh-Guldberg, havde den det formål, som hr. Søren Krarup beskrev, og det kan jo heller ikke nægtes, at vi stadig væk i dag har et indfødsretssystem nedfældet i vor grundlov, som siger, at i Danmark er det danskerne, der bestemmer, og det er danskerne, der uddeler indfødsretten; det kan man jo ikke bestride. Så vidt jeg hørte, var det det, hr. Søren Krarup – oven i købet med et langt og spændende grundtvigcitater, som jeg glæder mig til at genlæse – redegjorde for. Den slags historiske begrundelser synes jeg i og for sig vi ofte savner her i Tinget. Så jeg vil da godt takke hr. Søren Krarup for at have tilført debatten et vist format.

At man så ikke behøver at være enig med ham i spørgsmålet om, hvilke kriterier vi skal anlægge, når vi siger, at folk skal være integreret i en vis grad og have udsigt til at kunne blive integreret for at få statsborgerskab, er en helt anden sag. Jeg tror heller ikke, han forlanger, at jeg som minister skal stå og være enig i hvert ord, han siger.

Dermed kommer jeg så til hr. Søren Krarups lidt formalistiske syn på aftaler, og her vil jeg nu prøve at argumentere lidt teologisk. Det forekommer mig, at vi lutheranere har noget, der er meget vigtigt, og som faktisk er bestemmende for vort forhold til Gud og til menneske. Vi er nemlig bundet af noget indre. Vi står nøgne over for Gud bundet af vor samvittighed. Det er lidt højtideligt, det ved jeg godt, men altså når regeringen føler sig bundet af en aftale, er det ikke, fordi vi kan idømmes noget; det er ikke, fordi